

רע"פ 1391/16 - סאיד אבו עאזרה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 1391/16

לפני:
המבקש:
כבוד השופט א' שהם
סאיד אבו עאזרה

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, מיום 10.1.2016, בעפ"ג 57442-10-15, שניתן על ידי כב' השופטים א' טל - נשיא; ד' מרשק-מרום; וד"ר ש' בורנשטיין

בשם המבקש: עו"ד עינת סופר-בסרגליק

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט א' טל - נשיא; ד' מרשק מרום; וד"ר ש' בורנשטיין), בעפ"ג 57442-10-15, מיום 10.1.2016, בגדרו התקבל, חלקית, ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום ברחובות (כב' השופטת ע' רון - סג"נ), בת"פ 31988-01-14, מיום 16.9.2015.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 8.1.2015, הורשע המבקש, על בסיס הודאתו בכתב אישום מתוקן, בעבירה של דרישת נכס באיומים, לפי סעיף 404 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); וכן בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין. בכתב האישום המתוקן נטען, כי ביום 5.1.2014, בסמוך לשעה 23:30, הלך המתלונן, ניר

אמסלם (להלן: המתלונן), ברחוב דואני שבעיר יבנה, כשהוא נושא על גופו תיק. באותו זמן, הגיע המבקש לאותו הרחוב, והחל לתקוף את המתלונן. בתוך כך, אחז המבקש בגרונו של המתלונן, ובידו השנייה ניסה המבקש למשוך את התיק שהמתלונן נשא על גופו. בנסיבות אלו, איים המבקש על המתלונן, באומרו את הדברים הבאים: "תביא את הכסף, אם לא תביא לי את הכסף אני אדקור אותך". בתגובה למעשיו של המבקש, צעק המתלונן: "גנב גנב", אולם המבקש המשיך לתקוף את המתלונן, הכה באגרופו בפניו, וגרם לו, עקב כך, לדמם מאפו. לאחר הרשעתו של המבקש בעבירות המיוחסות לו, ובהסכמת הצדדים, הופנה המבקש לשירות המבחן, לקבלת תסקיר בעניינו.

3. ביום 2.7.2015, הוגש תסקיר שירות מבחן בעניינו של המבקש. בתסקיר שירות המבחן נכתב, כי המבקש הינו בן 21, רווק, ומתגורר ביישוב "שגב שלום" בנגב. עוד צוין, כי למבקש אין עבר פלילי, והוא סיים 12 שנות לימוד, אולם איננו מחזיק בתעודת בגרות. בהתייחס למעשים המיוחסים לו בכתב האישום, מסר המבקש לשירות המבחן, כי הוא חש "בושה רבה בכל הנוגע להתנהלותו הפלילית" וכן "הפגין אמפתיה לתחושות הבהלה והפחד אותן חש המתלונן לנוכח מעשיו". עוד סיפר המבקש לשירות המבחן, כי אין לו היכרות מוקדמת עם המתלונן, וכי הטעם להתנהגותו באירוע מושא כתב האישום, נעוץ בלחץ חברתי אשר הופעל עליו באותו הערב. שירות המבחן התרשם כי מדובר ב"צעיר בעל יכולות קוגניטיביות וורבליות תקינות [...] אדם רגיש, אמפטי, בוגר מכפי גילו אשר המסגרת המשפחתית חשובה לו ומהווה עבורו גורם המעניק לו כוחות ותחושת שייכות". שירות המבחן הוסיף, כי מדובר ב"צעיר בעל שאיפות לניהול חיים נורמטיביים". עוד נכתב בתסקיר שירות המבחן, כי המבקש לקח חלק ב"סדנת הכוון לטיפול" ביום 24.6.2015, ולאחריה, נמצא מתאים לטיפול קבוצתי בשירות המבחן. על בסיס האמור לעיל, המליץ שירות המבחן על הטלת צו מבחן לשנה על המבקש, במסגרתו ישתתף המבקש בטיפול קבוצתי בשירות המבחן; וכן, על הטלת צו שירות לתועלת הציבור (להלן: של"צ) בהיקף של 200 שעות, לצד מאסר מותנה.

4. ביום 16.9.2015, ניתן גזר דינו של בית משפט השלום. לצורך קביעת מתחם הענישה, התחשב בית המשפט בחומרת העבירות בהן הורשע המבקש; בנסיבות החמורות בהן בוצעו העבירות, ובין היתר, בהגעתו של המבקש בשעת לילה לרחוב בו הלך עובר אורח תמים, בתקיפתו של עובר האורח, חרף התנגדותו, תוך שימוש באליומות אשר גרמה לו לנזק פיזי. בנוסף, נתן בית המשפט את דעתו לפגיעה אשר נגרמה לשלום הציבור, כתוצאה ממעשיו של המבקש, ובפרט, לפגיעה בשלומם ובגופו של המתלונן. על כן, העמיד בית משפט השלום את מתחם הענישה בין 9 לבין 30 חודשי מאסר, לריצוי בפועל. לאחר מכן, התייחס בית המשפט לנסיבות האישיות של המבקש, ובתוך כך, נתן דעתו לכך שמדובר בבחור צעיר, נעדר עבר פלילי, אשר הודה בעבירות המיוחסות לו ולקח אחריות על מעשיו. כמו כן, בית המשפט התחשב בתסקיר שירות המבחן החיובי אשר הוגש בעניינו של המבקש, ובפרט, במוטיבציה של המבקש להשתלב בהליך טיפולי. על בסיס השיקולים אשר נמנו לעיל, השית בית משפט השלום על המבקש את העונשים הבאים: 10 חודשי מאסר לריצוי בפועל, מהם ינוכו ימי מעצרו של המבקש (5.1.2014-2.2.2014); 8 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש, בתוך 3 שנים, עבירת אליומות או איומים; ופיצוי בסך 2000 ₪ למתלונן.

5. על גזר דינו של בית משפט השלום, הגיש המבקש ערעור לבית המשפט המחוזי, המכוון לחומרת עונש המאסר, לריצוי בפועל, אשר הוטל עליו. בית המשפט המחוזי דחה את הבקשה לקבלת תסקיר מבחן מעודכן בעניינו של המבקש, וזאת, לאור העובדה שהתסקיר שהוגש בעניינו, אשר תואר לעיל, הינו תסקיר עדכני וחייבי, ומאז לא עבר המבקש כל הליך טיפולי, מאחר והליך זה הופסק לאחר מתן גזר הדין בעניינו. בית המשפט המחוזי קיבל, באופן חלקי, את ערעורו של המבקש, בציינו את הדברים הבאים: "נתוני האישיים של המערער [המבקש-א.ש.] כפי שהובאו בתסקיר שירות המבחן שהוצג בפני בית משפט קמא, מצדיקים הקלה מסוימת בעונש המאסר שהוטל עליו, אך לא עד כדי מתן אפשרות לרצותו בעבודות שירות כעתירת באת כוחו". על כן, הפחית בית המשפט המחוזי בעונשו של המבקש,

מ-10 ל-7 חודשי מאסר, לריצוי בפועל. תאריך התייצבותו של המבקש לריצוי עונשו נקבע ליום 15.3.2016.

הבקשה לרשות ערעור

6. ביום 18.2.2016, הוגשה בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, בד בבד עם בקשה לעיכוב ביצוע של עונש המאסר לריצוי בפועל, אשר הושת על המבקש. לטענת המבקש, עולה בעניינו שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית, והיא "האם אין מקום לקבוע מתחם ענישה שונה בעניינו של בגיר צעיר ומכאן לסיכויי השיקום הגבוהים בהתייחס להמלצת שירות מבחן?". לגישת המבקש, המתחם שנקבע בבית משפט השלום, ונותר על כנו בבית המשפט המחוזי, אינו תואם את עובדות כתב האישום, ואת נסיבות ביצוע העבירה. בפרט, סבור המבקש, כי לא ניתן משקל ראוי לעובדה שמדובר ב"בגיר צעיר", ללא עבר פלילי. המבקש השיג בנוסף, על כך שהערכאות הקודמות לא אימצו את האמור בתסקיר שירות המבחן, בו הומלץ על הטלת צו של"צ על המבקש. לשיטתו של המבקש, בנסיבות דנן, על מתחם הענישה לנוע בין צו של"צ לבין 6 חודשי מאסר, לריצוי על דרך של עבודות שירות. יתר על כן, המבקש סבור כי עניינו מעורר "שאלה אנושית-מצפונית", וזאת, בשל הנזק הרב שכליאה בבית סוהר עלולה להסב לו. על כן, סבור המבקש כי יש ליתן לו רשות לערער, לקבל את ערעורו לגופו של עניין, ולהקל בעונשו באופן כזה שיוטל עליו עונש מאסר, לריצוי על דרך של עבודות שירות.

דיון והכרעה

7. דין הבקשה להידחות.

8. כלל מושרש מקדמת דנא הוא, כי בקשות לרשות ערעור על עניין שנדון והוכרע בשתי ערכאות קודמות, יתקבלו במשורה, ורק במקרים חריגים בהם עולה שאלה משפטית עקרונית רחבת היקף וכבדת משקל אשר חורגת מעניינם הפרטי של הצדדים להליך; או כאשר עולה חשש לעיוות דין חמור או לאי צדק מהותי אשר נגרם למבקש בהליך המשפטי (רע"פ 1579/16 ספיאן נ' מדינת ישראל (28.2.2016); רע"פ 1580/16 אגבאריה נ' מדינת ישראל (28.2.2016); רע"פ 1544/16 זבידאת נ' מדינת ישראל (25.2.2016)). הבקשה שלפניי איננה עומדת באמות המידה אשר נמנו לעיל ועל כן יש לדחותה. על אף האצטלה העקרונית אותה מנסה המבקש לעטות על בקשתו, הבקשה עוסקת בעניינו הפרטי, הא ותו לא.

9. כמו כן, לא מצאתי מקום להתערב בעונשו של המבקש, וזאת, כיוון שמדובר בעונש ראוי, המתחשב כהלכה בכלל השיקולים הצריכים לעניין. זאת, ביתר שאת, כאשר עסקינן בהשגה על חומרת העונש ב"גלגול שלישי" (רע"פ 1306/16 הרוש נ' מדינת ישראל (17.2.2016); רע"פ 1120/16 אלגרבל נ' מדינת ישראל (10.2.2016); רע"פ 894/16 פרץ נ' מדינת ישראל (10.2.2016)). בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי התחשבו, כדבעי, בשיקולים לקולה אשר מנה המבקש בבקשתו, ובין היתר, לכך שמדובר בהסתבכותו הראשונה של המבקש עם החוק, לגילו הצעיר, ולתסקיר המבחן החיובי אשר הוגש בעניינו. עונשו של המבקש אף הופחת בבית המשפט המחוזי מ-10 ל-7 חודשי מאסר, לריצוי בפועל. נסיבותיו האישיות של המבקש לא נעלמו מעיני, אולם מקובלת עליי עמדתו של בית המשפט המחוזי, לפיה לא ניתן, בנסיבות העניין, להסתפק במאסר, לריצוי על דרך של עבודות שירות.

10. אשר על כן, דין הבקשה להידחות. המבקש יתייצב לריצוי עונש המאסר, אשר נגזר עליו, ביום 15.3.2016, כפי שקבע בית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, כ' באדר א' התשע"ו (29.2.2016).

ש ו פ ט
